

VIENKĀRŠI UN ĻOTI IKDIENIŠĶI

Jautājums nav diskutējams: jo taupīgāk mēs izmantosim kurināmo, elektroenerģiju, ūdeni, jo efektīvāk strādās mūsu uzņēmumi, jo ātrāk saņemsim vajadzīgo atdevi. Kurināmā un enerģētisko resursu ekonomija ir vienkārša un ikdienišķa lieta — tā tika uzsvērts arī PSKP XXVI kongresā. Taupība ir mūsu ekonomiskās politikas kodols. PSKP CK 1982. gada novembra Plēsumā J. Andropovs teica: «Gribētos vērst biedru uzmanību uz to, ka patlaban jautājums par materiālu resursu taupīšanu jāaplūko jaunā skatījumā, nevis tā, ka «ietaupīja — labi, neietaupīja — arī iztiksims». Tagad ekonomija, taupīga attieksme pret tautas mantu ir mūsu plānu realitātes jautājums».

Cik taupīgi ir līvānieši? Atbildes uz šo jautājumu deva reids pa vairākiem rūpniecības uzņēmumiem.

NEAPMIERINĀTIES AR PUSDARĪTO

Ar LIVĀNU EKSPERIMENTĀLĀ MAJU BŪVES KOMBINĀTĀ inženieri enerģētiķi Sergeju Jermajenko bijām pazīstami jau iepriekš. Uzņēmumā viņš vada tautas kontroles grupu, dara to pašai ziedzīgi un enerģiski. Arī tagad viņš mūsu uzmanībai piedāvāja materiālus, ko pirms neilga laika savākuši rūpniecības tautas kontrolieri. Sastādītais akts ir visai apjomīgs, atklāti nopietni pārskatīti energoresursu izmantošana. Uzmanības lokā nokļuvuši pat tādi «sīkumi» kā bez vajadzības vajā atstāti vārti, neizslēgta ventilācija un apgaismojums, siltā gaisa un karstā ūdens noplūde utt.

Reida rezultāti nodoti atklātībā, bet, diemžēl, pagaidām gan nav zināms, kas un kā sodīts. Jācer, ka uzņēmuma tautas kontrolieri būs principiāli un savu darbu neatstās pusdarītu.

Kombināta teritorija ir plaša, katru dienu to izstaigāt un visu pārbaudīt nav iespējams. Ar šādiem plānā — aizejot izslēgt gaismu, arī nepletiek. Neplekātīgāk vajag audzināt strādniekus atbildību par katru elektroenerģijas kilovatu, par katru siltuma kaloriju. Kāpēc gan gaišā dienas laikā, kad debesīs spoža saule, vairākos septiņstāvēģā administrācijas korpusa kabinetos deg elektriskās spuldzes? Vai visi darbinieki, aizejot pusdienās vai uz ceļiem, nospēž slēdzi? Te taču nav automātikas, kas regulētu apgaismojumu, tādaļ jāizveidojas iecirta apziņa.

Uzņēmumā ir arī siltuma rezerves. Nebūtu slikti, ja par to nodomātu skaidru plāksņu ceļā. Protams, uzņēmumā ir joti iz-

devīgi sildīt ūdeni ar tvaiku, kas pietiekamā daudzumā pienāk no eksperimentālās bloķimiskās rūpniecības katlu mājas. Bet pagaidām šī sistēma apkalpo tikai māju būves ceļu. Tajā pašā laikā, ja ziema nav pārāk bargā, kombināts pilnībā varētu iztikt ar savām lekšējām rezervēm. Ja dzīvsudraba stablītis noslidētu zemāk par, minus divdesmit grādiem, palīgos nāktu centrāle. Līvānos nevienam nav noslēpums, cik sarežģītos apstākļos strādā šis kolektīvs. Tāpēc savās mājās nekādā gadījumā nedrīkst apmierināties ar pusdarītu darbu.

«LAI TOP GAISMA!»

BUVMATERIĀLU UN KONSTRUKCIJU KOMBINĀTĀ strādniekiem laikam gan šie vārdi liet dikti pie sirds. Mehāniskā ceha durvis vēram tūlīt pēc divpadsmitiem. Plašā telpa bija tukša, visi strādnieki pusdienoja. Pāri apklusušajiem darbgaldiem gaismu dāsnī lēja spēcīgas elektriskās spuldzes. Laikam piemirsuši izslēgt. Bet diez vai, jo arī citos nestandarta ierīču, virpošanas iecirkņos — tā pati aina: vējā tika laista mūsu kopējā manta. Pēc aptuveniem aprēķiniem neracionāla elektroenerģijas izmantošana gada laikā sasniedz 10 tūkstošus kilovatu. Te ietilpst arī augu diennakti rūcošie ventilatori mehāniskajā cehā. Tā pati nevērtība arī attiecībā uz siltuma ekonomiju. Siltuma mezglā durvis līdz galam vajā. Izmantojot šo «viesmīlību», gājām leksā. Ko rādīja termometri? Ūdens, kas apstīda uzņēmumu, 56 grādus karsts, bet tas, kas plūst atpakaļ uz siltuma mezglu — plus 54(!) grādi. Vai tiešām divu grādu pietiek visa kombināta apsildīšanai? Acimredzot,